

«Επτά φορές ο στρατός κι επτά οι αντάρτες»

— Εκπαίδευση στους όλμους στον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδος | Αρχείο Απόστολου Μουσούρη/ΚΚΕ

του **Δημήτρη Ευθυμάκη**

Όταν την εποχή της τεχνητής νοημοσύνης ο Ερντογάν επιστρέφει στο ξίφος του ιμάμη, γελάμε. Όταν το 2020 η νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ επιστρέφει στα μονοπάτια του Γράμμου, τι πρέπει άραγε να κάνουμε; Να κλάψουμε;

Η διαδικτυακή πρόσκληση της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ για αυγουστιάτικο «εναλλακτικό» camping στο Νεστόριο της Καστοριάς και οι ξεναγήσεις σε σημαδιακές τοποθεσίες του Γράμμου, είναι μια από κάθε άποψη απερίγραπτη πρωτοβουλία.

Τι πάνε εκεί πάνω να κάνουν τα παιδιά; Να κλάψουν την ήττα του 1949; Ας πήγαιναν ως την Κουμουνδούρου να κλάψουν την δεύτερη του 2019, πιο κοντά θα τους έπεφτε.

Αφήστε που επειδή στο νοσοκομείο του ΔΣΕ, στην σπηλιά του Ζαχαριάδη και στον Πύργο της Κοτύλης πάει κάθε χρόνο εκδρομές η ΚΝΕ, ενδέχεται να τρακάρουν οι δυο νεολαίες σε κείνες τις ματωμένες πλαγιές και να έχουμε επανάληψη του Εμφυλίου, αυτή την φορά ανάμεσα σε δυο αριστερά στρατεύματα.

Δημήτρης Ευθυμάκης

Χωρίς πλάκα τώρα, τι είδους επιλογή είναι αυτή; Απ' όλη την ελληνική Ιστορία, στην τριετία 1946-49 διάλεξαν να καταβυθιστούν για να ψαρέψουν διδάγματα για τη ζωή τους;

Παιδιά που έχουν γεννηθεί το 2000 ως το 2005, θα διδαχτούν το παρελθόν από «βιωματικές αφηγήσεις μαχητών του ΔΣΕ», όπως λέει το πρόγραμμα;

Δεν ντρέπονται λιγάκι εκεί στον ΣΥΡΙΖΑ; Βάζουν νεαρές ψυχές να γαλουχούνται από ενενηντάχρονους που θεωρούν ως μέγιστο επίτευγμα της ζωής τους την συμμετοχή τους σε έναν φονικό εμφύλιο;

Θα πείτε «παιδιά είναι, οι νεολαίες είναι πάντα πιο αριστερές από τα κόμματα τους, άστα να πιστεύουν ότι αποτελούν αντίβαρο ή ίσως και αντιπολίτευση στην δήθεν κεντρώα σοσιαλδημοκρατική στροφή του Τσίπρα».

Αμ δεν είναι έτσι τα πράγματα, κουμπάρε. Η κατασκευή ιδεολογικών γενίτσαρων δεν είναι ποτέ ασήμαντη υπόθεση. Κατουράμε σήμερα στην θάλασσα, θα το βρούμε στο αλάτι μετά από δέκα χρόνια.

Οταν το 16χρονο μαθαίνει ότι ο συμμαθητής του που έχει άλλη άποψη είναι απόγονος του μοναρχοφασίστα που κάρφωνε με την ξιφολόγχη τον δικό του ηρωικό παππού-αντάρτη, μαθαίνει την ιστορία με τον ακραία λάθος τρόπο.

Τα μονοπάτια του Γράμμου κατασκευάζουν ρεβανσιστές, οι οποίοι κάνουν μικρούς και μεγάλους (αν τα καταφέρουν) εμφυλίους σ' όλη τους τη ζωή. Ρίξτε μια ματιά στον Πολάκη και θα καταλάβετε τι εννοώ.

Ο κόσμος του είναι χωρισμένος σε λίγους συμπολεμιστές-συντρόφους και σε πολλούς εχθρούς που πρέπει να εξοντωθούν.

Μπορώ να γράφω μέχρι αύριο για το θέμα. Για τις φρικαλεότητες του Εμφυλίου, για τους νεκρούς, τους κομματιασμένους, τους ξεσπιτωμένους, τους μετέπειτα εξορισμένους και φυλακισμένους, για τα ερείπια, την φτώχεια και την μετανάστευση που άφησε πίσω του.

Κανένας ηρωισμός από καμιά πλευρά δεν μπορεί να επισκιάσει το εθνικό όνειδος που συμβολίζει αυτή η τραγική περίοδος. Σε 'κείνα τα μονοπάτια δεν πολέμησαν μήτε συμμορίτες και ελευθερωτές από τον ολοκληρωτισμό, μήτε μοναρχοφασίστες και αγωνιστές της ελευθερίας.

Θύματα από τις δυο Ελλάδες πολέμησαν και αλληλοσφάχτηκαν.

Κι αν οι οργανωτές της ξενάγησης θέλουν να μάθουν πως πραγματικά διδάσκεται η ιστορία, θα επικαλεστώ κάποιον σεμνό ανθρωπάκο από την δική μου οικογένεια που πολέμησε με τον εθνικό στρατό εκεί πάνω.

Που στις επίμονες παιδικές μου παρακλήσεις να μου διηγηθεί τι έκανε στον πόλεμο, αυτός μου είπε τελικά μια μοναδική ιστοριούλα και έπειτα σφράγισε το στόμα του:

«Μπήκαμε σ' ένα χωριό έξω από την Φλώρινα, που ήταν εντελώς κατεστραμμένο. Δεν υπήρχε σπίτι όρθιο, δεν είχε μείνει πέτρα πάνω στην πέτρα. Δεν είχα ξαναδεί τέτοια καταστροφή.

Στην πλατεία του χωριού βρήκαμε έναν γέρο που καθόταν πάνω σ' ένα αγκωνάρι. Μας ζήτησε τσιγάρο. Του δώσαμε. “Ποιος έκανε έτσι το χωριό, παππού;”, τον ρωτήσαμε. “Τι να σας πω ρε παλικάρια; Επτά φορές μπήκε ο στρατός κι επτά οι αντάρτες. Για πείτε μου εσείς ποιος το κανε”, μας απάντησε».

Ετσι θα 'πρεπε να διδάσκεται η Ιστορία.

30.07.2020

Πηγή: Protagon.gr